

ὑποστηριζομένης ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Το
Ἑλληνικὸν ἔθνος ἄλλοι ἐτράπη καὶ εἰς ἄλλο
μετεχειρίσθη τὰς δυνάμεις, ἃς πρότερον
μετεχειρίζετο πρὸς τὴν δόξαν καὶ ἐλευθε
ριαν αὐτοῦ· ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον· ὁ
πληθυσμὸς ἠϋξήσεν, οἱ δὲ κάτοικοι ἐχρημα
τολόγουν. Ἐπὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ
το ναυτικὸν τῶν Ἀθηναίων δὲν ἦν εὐάριθ
μον, ἀλλ' ἔχασαν πλέον οὗτοι τὸ τολμη
ρον ἐκεῖνο πνεῦμα, ὃ πρὸς τὰς κατακτήσεις
μετεχειρίζοντο. Μεταξὺ τοῦ λαοῦ τῆς ἐπο
χῆς ταύτης καὶ τοῦ λαοῦ ἐπὶ Κίμωνος ὁ
πῆρχεν ἡ αὐτὴ διαφορά, ὅποια ἡ μεταξὺ
ἀνδρὸς ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐνερ
γὸν ἔχοντο· ψυχὴν, ἀθλητικὸν δὲ τὸ σῶμα,
καὶ γέροντος ὑγιοῦς καὶ εὐτραφοῦς ἔτι, πλὴν
κεκοπιακὸς ὑπὸ τῆς ἀναπαύσεως καὶ ἐπι
τα οἰκονομολογικὰ τραπέντος, ἐγκαταλεί
ψαντος τὰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις, τὸν βίον
ἀγαπῶντος, καὶ παρηγορουμένου ὅτι δὲν
ἔχει πλέον τὰς παρεκτροπὰς τῶν νεανικῶν
ὁριῶν.

Ἡ νεωτέρα λοιπὸν κωμῳδία ὡς ὕλην ἔ
λαβε τὸν ἰδιαίτερον βίον ἐκάστου πολίτου,
μελετήσασα ἀρκούντως τὴν ἀνθρωπίνην ψυ
χὴν· τὸ δὲ τοιοῦτον νέον εἶδος καὶ τελειό
τερον τοῦ Ἀριστοφάνους ὁ Μένανδρος εἰσή
ξεν ἐν Ἑλλάδι. (Ἔπεται συνέχεια).

ΙΩ. ΚΑΜ.

ΑΡΟΛΔΟΣ Ο ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ

(800—900)

Ἐκ τῶν τοῦ Βάλτερ Σκόττ.

(Μετάφρασις Θ. Ἀντωνιάδου).

(Συνέχεια· ἴδε φυλ. ΣΤ'.)

X

«Πῶς, παιδίον! ἀνέκραξεν ὁ Ἀρόλδος,
κακολογεῖς τὴν ὥραίαν Μετελίλλ;

— Ἄς ἦναι εὐμορφος, ἀντέταξεν ὁ Ἀ
κόλουθος, πλανῶν τοὺς δακτύλους αὐτοῦ
ἐπὶ τῶν ἡχηρῶν χορδῶν, ἃς ἦναι εὐμορφος

καὶ ὁμως...» διεκόπη ἀναλυόμενος εἰς
δάκρυα· ἔπειτα, ἤρχισεν ἄλλο ἄσμα.

1

«Ἄς ἦναι εὐμορφος! ὦ ναί! ἔς ἔχῃ μαῦρον ὄμμα,
Ἄς ἔχῃ τοῦ ἰάσπιδος ἡ κόμη τῆς τοῦ χρῶμα,
Εἶδα γυναῖκας ἀπ' αὐτὴν πολὺ ὠραιότερας,
Ἐχούσας περιπάθειαν ἑαρινῆς ἐσπέρας.

Καὶ ὅταν γίνω καὶ ἐγὼ ἱππότης, ὅταν ζώσω
Τὸ ξίφος καὶ μὲ θώρακας στολίσω τὰ πλευρά,
Ὡ μόνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν Δανὴν θὰ δώσω.
Ὅχι εἰς ξένην· εἰς ἐμὲ ἡ κόρη τοῦ βορρᾶ.

2

Μὲ θέλγ' ἡ χώρα τοῦ βορρᾶ, ἡ χώρα τῶν προ
(γόνων,

Ὅπου ἡ πεύκη φύεται ἐν μέσῳ τῶν ὀρυμάνων·
Τῆς Βαλτικῆς τὰ κύματα εἰς τὴν ἀκτὴν ἡχοῦσι,
Καὶ ὅπως περιδέραιον αἱ νῆσοι τὴν κοσμοῦσι.
Ναὶ τὴν Δανίαν ἀγαπῶ, τὴν γῆν ἐν ᾗ πρὶν δύσῃ
Ὁ ἥλιος ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰ θουνὰ πλανᾶται,
Καὶ πέραν εἰς τὰ κύματα αὐτῆς ἀντανακλᾶται,
Ὡσεὶ λυπεῖται τοῦ βορρᾶ τὴν χώραν νὰ ἀφήσῃ.

3

Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀγαπῶ τὴν κόρην, ἧς τὰς
(στήθη

Εἶναι λευκὰ ὡς ἡ χιὼν τῶν βράχων τῆς Δανίας,
Κ' ἔχει κομψὸν ἀνάστημα καὶ ἀφελῆ τὰ ἦθη.
Στολίζει μ' ἄνθη ἄγρια τὰς τρίχας τὰς πλουσίας,
Μὲ ἄνθη ὡς ἡ παρειὰ τῆς κόρης πορφυρᾶ,
Καὶ ἄσμα ψάλλει ἐθνικὸν καὶ ἱπποτῶν ἀνδρίαν
Κ' ἡ πίστις θὰ ἐνόμιζεν εἰκόνα τὴν ἰδίαν
Τὸν κρύσταλλον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης τοῦ
(βορρᾶ.

4

Ἀρρηνωπὴ τὴν καλλονὴν, γενναία τὴν καρδίαν
Δὲν τρέμει ὅπως ἡ δειλὴ γυνὴ τῆς Μεσημβρίας.
Βέλη κρατεῖ· ἐνδύεται βαρεῖαν πανοπλίαν,
Καὶ τρέχει ὡς ἡ Ἄρ' ἐμὶς μετὰ εὐκινήσιας.
Ἐπίφοβος πρὸς τὸν ἐχθρὸν, πρὸς φίλον τρυφερά,
Μερίζει μὲ τὸν ἔραστήν τὴν δάφνην τῆς ἀνδρείας,
Ἡ ἀποθνήσκει μετ' αὐτοῦ ἡ κόρη τῆς Δανίας.
Τὸ θέμα τῶν ὀνείρων μου, ἡ κόρη τοῦ βορρᾶ.

XI

Ὁ ἱππότης ἐμειδίασε· «Ψάλλεις μὲ το
τοῦτον πῦρ τὴν ἀξίαν τῶν γυναικῶν τῆς
πατρίδος μας, εἶπε πρὸς τὸν Γουνάρ, ὥστε
ἐπεθύμου νὰ ἐκλέξω μίαν τῶν γλαυκωπί
δων παρθένων, τῶν ἐχουσῶν χρυσὴν τὴν
κόμην καὶ τὴν ψυχὴν γενναίαν· καὶ ὁμως
κατὰ τί δύνασαι νὰ κατηγορήσῃς τὴν Με
τελίλλ; — Αὐτὴν οὐδόλως, ἀπήντησεν ὁ
ἀκόλουθος· ἀλλὰ πόσον ἀγενὴς ὑπαρξὶς ἡ
τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ πρὸ πάντων τῆς
μητρὸς αὐτῆς! . . . Ἡ φήμη κατηγορεῖ τὴν
Ζούταν, ὅτι ἐνασκεῖ τέχνην ἄτιμον· ὁ παῖς
αὐτῆς ὀφθαλμὸς στίλβει λάμψιν, ἣν πᾶσα

αὐτῆς ἡ ὑποκρισία δὲν δύναται νὰ καλύψῃ καὶ ὁ φόβος αὐτὸς νὰ σβύσῃ. Δις διευθύνετε τὰ βήματά σας πρὸς τὴν ἐλεεινὴν καλύβην τοῦ λαθρεθήρα καὶ ἐτιμήσατε αὐτὸν διὰ τῆς ἐπισκέψεώς σας, καὶ δις ἐλάβετε ἀπαντήσεις νὰ σᾶς ὠθήσωσιν εἰς πράξεις ἀπελπισίας.

XII

— Ἐχεις ἄδικον, εἶπεν ὁ Ἀρόλδος· ἡ Ζούτα παρετήρησε λίαν φρονίμως, ὅτι ὁ ζητὼν τὴν χεῖρα νεάνιδος πρέπει, διὰ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ, νὰ ἔχῃ κατοικίαν, ἐν ᾗ νὰ δεχθῇ τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἐζήτησα τὰ κτήματα τοῦ πατρός μου ἐπὶ τοῦ Τίνου, καὶ τοῦ Βήρου. Ακριβᾶ αγοράζετε τὴν σύζυγόν σας καὶ ῥίπτεσθε εἰς ἐπιχείρησιν κινδυνώδη, ἀπῆντησεν ὁ ἀκόλουθος. Ἴδού λοιπὸν ἡ νέα πονηρία τῆς Ζούτας! Ἀπαιτεῖ σεῖς, ὁ εἰσέτι εἰδωλολάτρης νὰ λάβῃτε τὸ τιμᾶριον τῶν μοναχῶν τοῦ Δούραμ, οὗτινός ἐφρονεύσατε πρὸ ὀλίγου τοὺς ὑπηκόους. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Ἀρόλδου ἤστραψε καὶ με-φωνὴν βροντώδη, ἀψεύδεται, ἀκούουθε, ἀνέκραξεν. Ἡ ἔπαυλις, ἡ αἶθουσα καὶ οἱ πύργοι ἀνῆκουσιν εἰς ἐμὲ, διότι ἐκτίσθησαν ὑπὸ τοῦ γέροντος Βιτικίνδ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Τίνου. Ὁ ἀγριόγατος ὑπερασπίζεται τὸ σπήλαιον αὐτοῦ· ὁ τροχίλος αὐτὸς μάχεται ὑπὲρ τῆς φωλεᾶς του, καὶ νομίζεις ὅτι θὰ ἐγκαταλείψω τὰ δικαίωμάτά μου, φοβούμενος τοὺς μοναχοὺς καὶ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν; Ἐμπρός! Ἐμπρός! Ὁ ἦχος αὐτὸς τοῦ κώδωνος ἀναγγέλλει ὅτι ὁ ἐπίσκοπος ἔχει περὶ ἑαυτὸν τὸν σύλλογον τῶν ἱερέων. Ὑπάγω πρὸς αὐτοὺς, καθὼς ἡ Ζούτα μὲ ὠδήγησε, νὰ ὑποβάλλω τὰς ἀπαιτήσεις μου κατὰ τοὺς εἰθισμένους τύπους· καὶ ἂν ἀρνηθῶσι νὰ μὲ ἀποδώσωσι δικαιοσύνην, τότε ἀλλοίμονον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἱερεῖς πάντας!

Ἦδη πίπτει τὸ παραπέτασμα, ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται· εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς μεγάλης αἰθούσας τοῦ ἁγίου Κουθόερτου.

ΑΣΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

I

Πόσοι βάρδοι ὕμνησαν τὴν ἐπίσημον σιωπὴν τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιῶν, τοὺς μεγαλοπρεπεῖς αὐτῶν θόλους, τὰς στεφάνας τῶν ἁγίων, τὰς καλυπτομένας ὑπὸ πλουσίων ὑφασμάτων, τοὺς ἀλαζόνας τάφους τῶν βαρύνων, τὰ κομψῶς λεπτουργημένα στανιδώματα καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ θυσιαστηρίου τὸν βωμόν, ὅπου ἡ λάμψις τῶν λυχνίων φαίνεται ὡς σημεῖον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους! Σαφῆ δειγμάτων εὐσεβείας, λίαν ψυχρανθείσης ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Καὶ ὁμῶς, ἐὰν πιστεύσωμεν τὴν παράδοσιν, ὁ δισχιδὴς πῦρ τῆς λαγνείας πολλάκις ἐτύπωσε τὰ ἴχνη αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς περιοχῆς, ὅπως ἄλλοτε οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, ὠλισθαινον εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἀληθοῦς θεοῦ.

Ὅπως δὴποτε εὐχαριστοῦμαι, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ ἄγριοι ἡμῶν γείτονες εἰσῆλθαν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς, ἥτις οὐδόλως ἐπεθύμει καὶ ἀρκετὰ κακῶς ὑπεδέχθη αὐτοὺς, ἵνα καθαρίσωσι τὸ θυσιαστήριον καὶ νὰ σαρώσωσι πάσας τὰς ἑδελυγμίας τῆς Ῥώμης, εὐχαριστοῦμαι, λέγω, διότι δὲν ἐσκέφθησαν νὰ ἐκφέρωσι κατὰ τῶν γυναικῶν ἡμῶν ναῶν τὴν καταδίκην, ἣν ὁ θρησκευτικὸς αὐτῶν ζῆλος ἐξέφερε κατὰ τῶν ναῶν τῆς πατρίδος των. Κατεδέχθησαν νὰ φεισθῶσι τοὺς τάφους τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων, μολονότι παπικὰ φάρμακα καθιέρωσαν τὸ μάρμαρον καὶ ἡμνήστευσαν τοὺς γοιθικοὺς θόλους, οἵτινες ἐπανελάβαν μετὰ ἔρωτος τὰς ἀρμονικὰς συμφωνίας τοῦ ὀργάνου.

Καὶ σὺ, ἀναγνώστα, ἐὰν ἤδη ζωγραφίσω ἐπίσκοπον κρατούμενον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ χρυσοῦ, μὴ νομίτης ὅτι κατατάσσω εἰς τὴν αὐτὴν βαθμίδα τοῦ φιλοδόξου Ἀλδινγάρ πάντας, ὅσοι ἔφερον τὴν μίτραν τοῦ ἁγίου Κουθόερτου. Πολλάκις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν προγόνων ἡ μίτρα αὕτη ἐστεφε ἀνθρώπους, ὧν αἱ ἀρεταὶ συνεψήφισον διπλασίως τὰ σφάλματα τῶν προκατόχων.

II

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν βᾶ-

ναυσον ἐποχὴν, καθ' ἣν συμβαίνει τὸ δρᾶμα τοῦτο καὶ συγχρόνως νὰ κανονίσω τὴν λύραν μου κατὰ τὸ ἀρμόζον, διὰ νὰ περιγράψω τὴν ἐπισημότητα τῆς συνελεύσεως τῶν ἐπισκόπων καὶ τὴν σοβαρὰν τάξιν τῶν σταυρῶν καὶ τῶν λειτουργιῶν τῶν μοναχῶν. Τερατώδεις τόμοι μὲ μεταλλίνην πόρπην, σπανιώτατα ἐκφυλλισθέντες ὑπὸ ἐπιμελοῦς χειρὸς, ἐξηπλοῦντο ἐπὶ ἀνκλογίων πλουσίως γεγλυμμένων καὶ ηὔξανον τὴν πομπὴν τοῦ θεάματος. Ὁ γωνιώδης θόλος ἦτον ἐστολισμένος μὲ πληθὺν σταυρῶν καὶ σημαιῶν, σχηματιζόντων ἀληθῆ λαβύρινθον εὐγενῶν οἰκοσῆμων καὶ εὐφυῶν συμβόλων. Ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν σημαιῶν τούτων τῆς ἐκκλησίας ὑφούτο ἡ σκιάς καὶ ὁ θρόνος, ἐν ᾧ ἔδρευεν ὁ Ἀλδινγάρ, καὶ οὐδέποτε ἱεράρχης κατέλαβε μεγαλοπρεπέστερον τὴν ἔδραν τοῦ ἁγίου Κουθβέρτου. Οἱ προεστώτες καὶ οἱ διάκονοι καθήμενοι κατώτερον κατὰ τὴν ἀρμόζουσαν τάξιν ἐσχημάτιζον δύο παρατεταμένας γραμμάς. Ἐκαστος ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ δρυΐνῃ αὐτοῦ θήκῃ· οὔτε κεφαλὴ, οὔτε χεῖρες, οὔτε πόδες ἐκινουῦντο, οὐδεμίᾳ πνοῇ ἐτέρχετο τὰς μακρὰς κόμας καὶ τοὺς σεβασμίους πώγωνας, μόνον αἱ κινήσεις τῶν σκυθρωπῶν αὐτῶν ὀφθαλμῶν ἐδείκνυσαν ὅτι οἱ μοναχοὶ δὲν ἦσαν ἐκ μαρμάρου.

III

Ὁ ἱεράρχης ἐτοιμάζετο νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἕκαστος τῶν μοναχῶν προσέχων ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους· ἀλλὰ πρὶν ἢ φωνῇ αὐτοῦ ἀντηχήσῃ, ἰδοὺ ἐγείρονται ἐκτὸς θόρυβος μέγας καὶ φωναὶ ἐκπλήξεως καὶ φόβου, ὅμοιαι μὲ ἐκείνας, αἵτινες εἰς ὁδὸν πολυανθρώπων δηλοῦσι τὴν ἐκρηξίν πυρκαϊᾶς, θεάματος παρασύροντος ἅμα καὶ καταπλήσσοντος τὸν ὄχλον. Πρὶν παύσῃ ὁ θόρυβος χεὶρ γίγαντος διέτεισε τὴν δρυΐνην θύραν καὶ τοὺς σιδηροὺς μοχλοὺς μετὰ τοσαύτης ἰσχύος, ὥστε ὁ σίδηρος καὶ ἡ δρῦς ὑπεχώρησαν. Οἱ μακροὶ μοχλοὶ εὐραύστησαν, ἐρράγησαν δὲ οἱ στρόφιγγες καὶ πρὶν οἱ μοναχοὶ δυνήθωσι νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ἀγγέλους καὶ ἁγίους πρὸς βοήθειαν, Ἀρόλδος ὁ ἀνίκητος ἐφάνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης αἰθούσης.

IV

«Χαίρετε, κύριοί μου, ἀνέκραξε· χαίρετε ἄμφω καὶ σταυροί! Χαίρε, ὦ μίτρα τοῦ κῆδ᾽ καὶ σὺ ὦ σκουῖρα τοῦ ψάλτου! Βλέπετε τὸν κόμητα Ἀρόλδον, τὸν υἱὸν τοῦ γέροντος Βιτικίνδ, ὅστις ἔρχεται ν' ἀπαιτήσῃ τὰ κτήματα τὰ ἀποκτηθέντα ὑπὸ τῶν προγόνων αὐτοῦ.» Ὁ ἱεράρχης μὴ θέλων νὰ παραχωρήσῃ τι, ἀλλὰ καὶ μὴ τολμῶν ν' ἀρνηθῇ, ἔστρεψε περὶ τὴν αἰθούσαν βλέμμα περίφοβον· οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ οἱ διάκονοι πάντες ἐπεθύμουν νὰ εὐρίσκωνται μᾶλλον ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῶν, καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ νηστεύσωσι διὰ τοῦτο ὁλόκληρον ἐξδομάδα. Τέλος ὁ Ἀλδινγάρ ἠγέρθη καὶ ἀπήντησε· «Ζητεῖς χάριν, ἦν δὲν θὰ δυνήθῃς ν' ἀποκτήσῃς» διότι ἡ ἐκκλησία δὲν διδαι κτήματα εἰς εἰδωλολάτρην ἀρνούμενον τὸ βᾶπτισμα. Ὁ πατήρ σου ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος μετεχειρίσθη τὰ πλούτη αὐτοῦ διὰ νὰ ιδρύσῃ ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ οἱ ψαλταὶ διὰ τῶν ὕμνων καὶ τῶν προσευχῶν, προετοίμασαν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διὰ τὸν οὐρανόν· τὰ δὲ κτήματα, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἄλλοτε παρ' ἡμῶν ἐπεστράφησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἥτις τὰ παρεχώρησε πάλιν εἰς τὸν Ἀντώνιον Κόνυερς καὶ εἰς τὸν Ἀλβέρικον Βέρε, ὑποχρεωμένους νὰ φέρωσι τὴν ἱερὰν σημαίαν τοῦ ἁγίου Κουθβέρτου, ὅταν οἱ λησταὶ τοῦ βορρᾶ ἔλθωσι νὰ λεηλατήσωσι τὰς ὀχθὰς τοῦ Βήρου. Μὴ τάραττε λοιπὸν τὴν συνέλευσιν ἡμῶν διὰ τῶν ἀπαιτήσεων καὶ τῶν ὕβρεων σου, ἀλλ' ἐν πνεύματι εἰρήνης καὶ ὑπομονῆς ἀναχώρησον ὅπως ἤλθες.»

V

Ὁ ἄγριος εἰδωλολάτρης ἐκάγχασε θορυβωδῶς. «Μπα! ἀνέκραξεν· ὁ Κόνυερς καθὼς καὶ ὁ Βέρε ἀπηλλάγησαν τῆς φροντίδος τῶν κτημάτων αὐτῶν καὶ τῆς ὑπηρεσίας σας· ἤδη ζητοῦσι μόνον ἐξ ποδῶν γῆν εἰς τὸ ἁγιαστήριόν σας, ἀσπίδα ἐκ μαρμάρου καὶ θώρακα ἐκ μολύβδου. Ἐ! Ἐ! Γουνάρ, τὰς ἀποδείξεις μου!» Ταῦτα λέγων ῥίπτει ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου κεφαλὴν καὶ χεῖρα νεωστὶ ἀποκοπεύσας ἀπὸ τοῦ κορμοῦ. Οἱ μοναχοὶ ἐρρίγησαν ἐκ τοῦ τρόμου, ἀναγνωρίζοντες εἰς τὸν παγωμένον ἐκείνον ὀφθαλμόν, εἰς τοὺς συνεσπασμένους χαρακτῆρας, εἰς τὴν φαιδρὰν κόμην, τὸν ὁ-

φθαλμόν, τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰς τρίχας τοῦ Ἀντωνίου Κόνυερς· ἔπειτα ἐπὶ τῆς χειρὸς ταύτης ἀνεγνώρισαν ἀρχαίαν οὐλήν, ἣν ἔφερεν ὁ Ἀλβέρικος Βέρε. Εἰς τὴν θέαν ταύτην πάντες οἱ μοναχοὶ μέχρις ἐνὸς ὠχρίασαν καὶ ἤρχισαν τὰς δεήσεις.

VI

Ὁ φόβος αὐτῶν προεκάλεσε τὸ μειδίαμα τοῦ Ἀρόλδου. «Λύτῃ λοιπὸν εἶναι ἡ χεὶρ, ἥτις ἐμελλε νὰ φέρῃ τὴν σημαίαν σας; Αὐτὴ τῶνόντι εἶναι ἡ κεφαλὴ, ἥτις ἐμελλε νὰ καλυφθῇ μὲ περικεφαλαίαν προασπιζομένη τὴν ἐκκλησίαν; Τοιοῦτοι λοιπὸν πρόμαχοι ἡξίουσαν ν' ἀντικαταστήσωσι τὸν Ἀρόλδον, τὸν φέροντα τὸ βαρὺ αὐτὸ ῥόπαλον; Εὗρετε λοιπὸν καθ' ἅπασαν τὴν ἐκτασιν τοῦ Βήρου καὶ Τίνουρς ἱππότην ἄξιον νὰ μεταχειρισθῇ τὸν σωρὸν τοῦτον τῶν ὀπλῶν· δόσατε εἰς αὐτὸν πάντα τὰ κτήματά μου, καὶ τότε θὰ εἶπω ὅτι ὑπὸ τὸ ῥάσσον τοῦ μοναχοῦ δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ εὐφροσύνη τις» καὶ οὕτω λαλῶν, ἔπαλλε τὸ ὄπλον αὐτοῦ τὸ πλήρες στιγματίων αἱματηρῶν καὶ φρικωδῶν λειψάνων, περιέστρεψεν αὐτὸ οὕτως, ὥστε ἐπροκάλεσε συριγμὸν ἀντηχήσαντα ἐπὶ τῶν θόλων· ἔπειτα κατέρριψεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ βασιλέως Ὁσρίκου, ὅστις ἐθραύσθη εἰς πολλὰ τεμάχια. «Πῶς εὐρίσκετε τὴν μουσικὴν αὐτήν; προσέθεσε. Νομίζετε ὅτι ἡ χεὶρ, ἥτις πάλαι τοιοῦτον ῥόπαλον, θ' ἀφίσῃ εὐκόλως νὰ τὴν ἀπογυμνώσωσι; Δὲν ἀπαντᾷτε λοιπὸν; . . . Σὰς δίδω καὶρὸν πρὸς σκέψιν, καὶ εἴθε ὁ ἅγιος Κουθβέρτος νὰ σὰς ἐμπνεύσῃ, ἐάν ᾔῃαι ἀληθῶς ἅγιος. Ἐχετε προθεσμίαν τόσην, ὅσος ἀπαιτεῖτε χρόνος, διὰ νὰ βαδίσῃτε δέκα βήματα εἰς τὸ μοναστήριόν σας, διὰ νὰ κρούσῃτε δέκα κτυπήματα εἰς τοὺς κώδωνας· ἐπανέρχομαι πάλιν, σεβαστοὶ πατέρες!»

VII

Ἀναχωρεῖ καὶ παταγεῖ ὀπισθεν αὐτοῦ ἡ δρυῖνη θύρα, καὶ ὁ κρότος τῶν βημάτων αὐτοῦ θνήσκει μακρὰν ἐν τῷ μοναστηρίῳ. Τότε ὁ ἱεράρχης ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν, ἣν εἶχε κλίνει ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐφαίνοντο πεπλανημένοι ὥσει τοῦ μάγου, ὅτε ἐξαφανίζεται τὸ φᾶσμα, τὸ ὁποῖον ἐπεκαλέσατο. «Τέκνα τοῦ ἁγίου Κουθ-

βέρτου, εἶπε. Γνωμοδοτήσατε, διότι οὐδέποτε ἀρχηγὸς ἐκκλησίας εἶχε περισσότεραν ἀνάγκην συμβουλῶν. Ἴδαν ὁ βασιλεὺς τῶν δαιμόνων περιεδύετο ἀνθρωπίνην μορφήν, ἰδοὺ ὁποῖαν γλώσσαν, ὁποῖον μειδίαμα, ὁποῖα βλέμματα θὰ εἶχε καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει ἱππότης καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν τῶν κτημάτων ἡμῶν, ὁ τολμῶν νὰ καταπολεμήσῃ τὸ κακὸν τοῦτο πνεῦμα. Ὑπαγορεύσατέ με λοιπὸν, τί πρέπει ν' ἀπαντήσω· πᾶσα παραχώρησις εἶναι δειλία, πᾶσα ἄρνησις εἶναι θάνατος.»

VIII

Ὁ τροφοδότης Βινσῶφ εἶχεν ἀντλήσει θάρρος ἐκ γεύματος θεραπευτικοῦ κρέατος καὶ οἴνου τῆς Μονεμβασίας· αὐτὸς πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον· «Ἄς ἀναβάλωμεν διὰ τὴν αὔριον τὴν ἀπάντησιν τοῦ συλλόγου, εἶπεν· ἄς παρασκευάσωσιν ἐορτὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ὁ οἶνος ἄς χυθῇ κυματηδόν· ἐάν ᾔῃαι θνητὸς, πίνῃ οἶνον· ἐάν πίνῃ οἶνον, τὸν ἐκυριεύσαμεν· αἱ ἀλύσσεις καὶ τὸ δεσμωτήριον ἔστωσαν ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν!» Τοῦ Βινσῶφ τὸ πρόσωπον ἐμειδία. . . . Μὴ ἐμπιστεύεσθε, φίλοι μου, εἰς τοιοῦτον πρόσωπον. Ὁ Βινσῶφ ἐκένωνεν εὐχαρίστως φιάλην οἴνου, ἡγάπα τὴν τράπεζαν καὶ τοὺς εὐθύμους λόγους. . . . πιστεύσατέ μοι, οὐδέποτε βάρδης ἡγάπησεν ὡς ἐγὼ τὸ ἐκλεκτὸν τεμάχιον τοῦ θηράματος καὶ τὸν στίλβοντα ζωμὸν τῆς σταφυλῆς, ἀλλ' ἀντὶ νὰ καθήσω ἀπέναντι τοῦ Βινσῶφ καὶ νὰ τὸν βλέπω πληροῦντα τὸ ποτήριόν μου καὶ ν' ἀκούω τὰς ἀστείότητας αὐτοῦ καὶ τοὺς γέλωτας διὰ τὰς ἰδικάς μου ἀστείότητας, καὶ ἂν ἡ δορκὰς ᾔητο ἐκ τοῦ Βηρπάρκ, καὶ ὁ οἶνος Βουρδιγαλλικὸς, θὰ ἐπρωτίμων καλῶν νὰ γευθῶ μόνος μετὰ τοῦ αὐστηροῦ ἐρημίτου, τρώγων μόνον κρίθινον γλύκισμα καὶ πίνων ὕδωρ τοῦ Τίνουρς.

IX

Μετ' αὐτὸν ἐγνωμοδότησεν ὁ Βαλθαῖν. Ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἱατρικὴν, ἐγνώριζεν οὗτος πάντα τὰ φυτὰ, ἅτινα ἀναπτύσσεται ὁ ἥλιος καὶ ἡ δρόσος, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκεῖνα, ὧν ὁ χυμὸς ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἐγκεφάλου. Ὁ ποιμὴν ὅστις ἔδλεπεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν ὠχρὰν λάμψιν τῆς σελήνης, δρέποντα τὰ ἐπιφοβὰ χόρτα ἐπὶ

τῶν βράχων καὶ κατὰ μῆκος τῶν ρυάκων, ὑπελάμβανεν ἐκ τοῦ λιγνοῦ αὐτοῦ σχῆμα τὸς καὶ τοῦ μυστηριώδους βαδίσματος, ὡς ἓνα τῶν κατοίκων ἐκείνων τοῦ τάφου, οἱ τινες ἐπανερχονται εἰς τὴν χώραν τῶν ζώντων. «Βινσῶφ, εἶπε. Ὁ οἶνος ἔχει ἰσχύν, αἱ ἀλύσσεις εἰσὶ βαρεῖαι, καὶ ὁ πύργος ἀσφαλῆς, καὶ ὅμως τρεῖς σταγόνες ἐκ τοῦ φιαλιδίου τούτου, ἰσχυρότεραι τοῦ πύργου καὶ τῶν σιδήρων καὶ τοῦ οἴνου, θὰ ἔπεμπον τὸν Ἀρόλδον εἰς τὴν μελαντέραν, στενωτέραν καὶ βαθυτέραν ὑπόγειον φυλακὴν. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἔστω ζώου κακοποιοῦ, καὶ ὁ τάφος ἔστω τάφος εἰδωλολάτρου.» Ὡ φίλοι μου, σκληρὰ ἀσθένεια με ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν κλίνην. Ἐπὶ ὥρας πολλὰς κατεσκόπευα τὴν ἀφιξίν τοῦ ἱατροῦ, ὥσπερ ἡ παρουσία τοῦ μόνου εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποδιώξῃ τοὺς πόνους μου· ἡ κοῦρον τὰς παραμυθητικὰς λέξεις, ὥσπερ προήρχοντο ἐκ μαντείου· ἐμέτρων τὰ βήματα αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεμακρύνετο τῆς αἰθούσης μου, καὶ πύχονην δι' αὐτὸν τὰς εὐλογίας τοῦ οὐρανοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν δὲν ἤκουον πλέον τὸν κρότον τῶν βημάτων αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἐπρωτίμων ν' ἀποθάνω μᾶλλον, ἄνευ τῆς δοκτείας τῆς ἱατρικῆς, ἢ νὰ ἴδω πλησίον τῆς κλίνης μου ἓνα Βαλβαίν.

X

«Ἐὰν ζῆλος ἐνθερμος προσέφερεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας τοιοῦτου εἶδους, ἡ ἐκκλησία ἠδύνατο νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ συγχωρήσῃ, ἐπανελάβεν ὁ ἱεράρχης μετὰ φωνῆς ἀσταθοῦς· ἀλλ' οὐδέποτε δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ ἐκ προοιμίου τοιαῦτα ἔργα... Ἀνσέλμω Ζαρῶθ, σὺ δὲς γνώμην· σὺ, ὅστις φέρεις ἐπὶ τοῦ μετώπου σου τὴν σφραγίδα τῆς φρονήσεως, καὶ ἀφιερὸς ἡμέρας καὶ νύκτας εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μυστικῶν ἐπιστημῶν· οἱ ἱεράρχαι καὶ οἱ πάπαι αὐτοὶ δύνανται νὰ ὑπερηφανεύωνται, διότι ἀκούουσι τὰς συμβουλὰς σου.»

XI

Ὁ ἡγούμενος Ἀνσέλμος ἀπήντησεν. «Ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ ν' ἀναβάλλωμεν ὅ,τι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν σαφῶς· καὶ πρὶν παρχωρήσωμεν τὴν χάριν, ἥτις μᾶς ζητεῖται, νὰ ἐπιβάλλωμεν εἰς τὸν γίγαντα ἔργον κο-

λοσιαῖον ὡς αὐτός· ὅς ἴδωμεν πῶς τὰ τόσον σταθερὰ καὶ τόσον ἡχηρὰ βήματα αὐτοῦ θὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ σκότους, τοῦ κινδύνου καὶ τῆς φρίκης. Δὲν δύναται, δὲν θὰ θελήσῃ ν' ἀντιτείνῃ κατ' ἀποφάσεως, ἥτις θὰ τὸν ἐπιβάλλῃ ἔργον ὀλως ἱπποτικόν. Καὶ ἂν ὁ γενναῖος Γουὺ αὐτός καὶ οἱ Βέβυς ὁ ἰσχυρὸς ἐπανερχόντο εἰς τὴν ζωὴν, τὰ δάση ἡμῶν δύνανται ἐπὶ μακρὸν νὰ ἐνασχολήσωσιν αὐτοὺς εἰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις, ὁ πύργος τῶν ἐπτὰ ἀσπίδων... — Φρόνιμε Ἀνσέλμω, ἀρκεῖ ὁ δεικόψεν ὁ ἱεράρχης. Τὰ εἴδημα τοῦ εἰδωλολάτρου ἀντήχησαν πλησίον τῆς θύρας. Ὁ Ἀρόλδος κεκαλυμμένος μετὰ τὸ δέσμα τῆς ἄρκτου καὶ φέρων τὸ ρόπαλον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἀναφαίνεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν σιωπηλῶν μοναχῶν. Τὸ στόμα αὐτοῦ ἀφρίζει καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀστράπτουσιν· ἡ ὀργὴ αὐτοῦ ἐρεθισθεῖσα ἐκ τῆς βραδύτητος ἦτο ἐτοίμη νὰ ἐκραγῇ. «Ἐπίσκοπε τοῦ ἀγίου Κουθδέρτου, ἀνέκραξε· θὰ εἰσακούσης τὴν αἵτησίν μου, ἢ πρέπει νὰ ὑποστηρίξω αὐτὴν διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου;

XII

— Γενναῖε Ἀρόλδε! ἀπήντησεν ὁ ἱεράρχης μετὰ φωνῆς τρεμούσης. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὴν αἵτησίν σου, πρὶν λάβωμεν νέας ἀποδείξεις τῆς ἰσχύος καὶ τῆς τόλμης σου. Δὲν ἀμφισβάζωμεν περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ τοιοῦτος εἶναι ὁ νόμος. — Μήπως ἀξιοῖς, κύρ-ἐπίσκοπε, νὰ γίνῃ θέατρον ὁ υἱὸς τοῦ Βιτικίνδ εἰς τὰς κουκούλας σου καὶ εἰς τὰς κουρευμένας κεφαλὰς σου; Ἐπὶ τέλους, τί ἀπαιτεῖς παρ' αὐτοῦ; Θέλεις ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ τάφου τὸ μολύβδινον φέρετρον τοῦ ἀγίου Κουθδέρτου, νὰ τὸ ἀνεγείρῃ διὰ βραχίονος ἰσχυροῦ καὶ νὰ τὸ ἀνατινάξῃ ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας τοῦ νάρθηκος ὡς λίθον ὑπὸ τῆς σφενδόνης ῥιπτόμενον; — Δὲν ἀπαιτοῦμεν τοιαύτην δοκιμὴν, ἀντέταξεν ὁ τροφοδότης. Ἐν τῷ μέσῳ εὐθύμου συμποσίου, ἐνῶ ὁ οἶνος στίλβει ἐπὶ χρυσῶν κυπέλων, οἱ ἀοιδοὶ μας θὰ σὲ ἐκθέσωσι τὸ καθήκον, τὸ ὁποῖον ἔχεις νὰ ἐκπληρώσῃς· καὶ σὺ αὐτός, γενναῖε Ἀρόλδε, ἀκούων τὰ ἄσματά των θὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι σὲ ἐπιβάλλουσι δοκιμασίαν ἀξίαν σου.»

XIII

Οἱ συμπόται παρεδίδοντο εἰς θορυβώδη εὐθυμίαν καὶ τὰ ποτήρια συνεκρούοντο εὐφροσύνως· ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ αἰδοῦ Οὕγου Μενεβίλλ, ἠκούετο ἐν τῷ μέτῳ καὶ ὁ Ἀρόλδος ἐπρόσεχεν εἰς αὐτόν. Καὶ κατὰ τὰς στιγμὰς καθ' ἃς ἡ μανία αὐτοῦ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἐκραγῇ, πάλιν ἡ ὁρμητικὴ καὶ ὑπερήφανος ἐκείνη ψυχὴ ὑπετάσσετο εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἁρμονίας· διὰ τοῦτο οἱ μεγάλοι μαῦροι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ προσηλθύντο διηνεκῶς ἐπὶ τοῦ αἰδοῦ, διὰ τοῦτο πολλάκις διήρχετο ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ ποτήριον, χωρὶς νὰ τὸ θίξῃ τὰ χεῖλη του. Τὰ θαυμάσια τὰ ὅποια ἔφαλλεν ὁ Μενεβίλλ προσεῖλκυον αὐτόν περισσότερο τοῦ οἴνου καὶ τῆς εὐθυμίας τοῦ συμποσίου· καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἠδύνατο νὰ κατηγορήσῃ τὸν Βινσώφ ὅτι εἰς μάτην προσέφερε τὰ πλούτη τοῦ αἰῶνος.

XIV

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΑΣΠΙΔΩΝ.

Ὁ ἱερεὺς τῶν Κελτῶν, ὁ δρυΐδης Ὑρίων εἶχεν ἑπτὰ κόρας, πάσας ἐπιτηδεΐας μαγίσσας, δυναμένας νὰ καταβιάσῃσι τὴν σελήνην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἦσαν τόσον ὠραῖαι καὶ τόσον ἠδωραϊότητος αὐτῶν κατέστη διάσημος, ὥστε ἑπτὰ βασιλεῖς ἰσχυροὶ τὰς ἐξήτουν εἰς γάμον.

Ὁ Μαθὼρ καὶ ὁ Ῥὺς ἦλθον ἐκ τοῦ Ποβύ· καὶ τῆς χώρας τῆς Οὐαλλίας· ἡ κόρη αὐτῶν ἦτο ἄτακτος, αἱ χεῖρες αὐτῶν ὠμοῖαζον τοὺς ὄγκους τοῦ γυπός. Ὁ Ἔβεν ἔφθασεν ἐκ τῆς Στράτ-Γλίδης· ὁ Ἔβεν ἦτο χωλός. Ὁ Δὼν-Ἀλδος ἦλθεν ἐκ τῆς Γαλλοβέης καὶ εἶχεν ἐρυθρὸν τὸν πώγωνα.

Ὁ Λῶτ ὁ βασιλεὺς τοῦ Λῶδων ἦτο κυφός ἐκ γενετῆς. Ὁ Δὼν-Μίλλ ἐκ τῆς Κουμβρίας οὐδέποτε ἀπέκτησεν ἕνα ὀδόντα. Ἀλλ' ὁ Ἀδόλφος Βανδρούγης, ὁ κληρονόμος τοῦ βασιλείου τῆς Νορθουμπερλάνδης ἦτο γενναῖος καὶ ἀξιαγάπητος, νέος καὶ ὠραῖος.

Αἱ ἀδελφαὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συμβιβασθῶσιν· ἐκάστη ἀπῆτει σύζυγον τὸν Ἀδόλφον, τὸν ἀξιαγάπητον καὶ γενναῖον πρίγγιπα· ἡ ζηλοτυπία ἐγέννησε τὸ μῖσος καὶ τὸ μῖσος ἔμελλε νὰ ἐπιφέρῃ πληγὰς, ὅτε αἰφνιδίως ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἄδου ἐφάνη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

Ὑπεσχέθη εἰς τὰς κόρας τοῦ δρυΐδου νὰ ἱκανοποιήσῃ πάσας. Ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Σατανᾶν νὰ ὑπακούσῃσι εἰς πάντα. Εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν ὁ Σατανᾶς ἔδωκεν ἡλακίαν καὶ ἄτρακτον. «Ἀκούσατε ἤδη εἰς τί χρησιμεύει τὸ

γόητρον τοῦ-ο» εἶπε τότε ὁ ἐξόριστος τῶν οὐρανῶν.

«Θὰ κλώσετε μὲ τὰς ἀτράκτους ταύτας τὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτίου, καὶ αἱ ἑπτὰ ἀτρακτοὶ θὰ παραγάγῃσι ἑπτὰ πύργους· ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν θὰ ὑποκύψῃ τὸ καλὸν, θὰ θριαμβεύσῃ τὸ κακὸν καὶ ἐκάστη ἐξ ὑμῶν θὰ ἀπονήσῃ ἐκεῖνον, ὃν ἀγαπᾷ.»

Ὑπὸ τὴν ὥχραν λάμψιν τῆς σελήνης ἦλθον καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ τῆς γλῆος καὶ ἔφαλαν ἄγματο, μὴ δυνάμενα νὰ ἐπαναληφθῶσι. Καὶ καθόσον ἔκλωθον τὸ μαῦρον μαλλίον τῆς ἡλακίης, ὕγρανον τὴν κλωστὴν μὲ τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν αὐτῶν.

Ἐνῷ αἱ ἀτρακτοὶ στρέφονται ἐλαφρῶς ὑπὸ τὰς ψυχρὰς ἀκτῖνας τῆς νυκτός, ὁ πύργος φαίνεται ὡς ὀπτασία ἐν ὄνερῳ, οἱ ἑπτὰ πύργοι ἀνυψοῦνται ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ὡς ὀμίχλη. Ἐπτὰ ὀχυρώματα προσηπίζουσιν αὐτοὺς· ἑπτὰ χάνδακες περιστοιχίζουσιν αὐτούς.

Εἰς τὸν ἐπίφοδον τοῦτον πύργον ἑπτὰ βασιλεῖς ἐνουμφεύθησαν, ἀλλ' οἱ ἐξ ἀπέθανον πρὶν τῆς πρωίας· αἱ ἑπτὰ κόραι περιστοιχίζουσι τὴν κλίνην τοῦ πρίγγιπος τῆς Νορθουμπερλάνδης, ἔχουσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις πυρός καὶ κρατοῦσαι ἐγχειρίδια καθημαγμένα.

Ἐθανατώταμεν ἐξ βασιλικούς μνηστῆρας, τῷ λέγουσιν· ὁ πρίγγιψ ἰδὼν ὅπως ἐκέρδισεν ἐξ ὠραίας βασίλειαι· αἱ ἐξ χῆραι θὰ λάβωσιν αὐτόν ὡς σύζυγον, ἢ ἡ κλίνη τῆς ἐδῶδης θὰ καθαιμαχθῇ ὡς αἱ τῶν ἄλλων.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν Ἀδόλφον τὴν ἐσπέραν τοῦ γάμου τοῦ ἐξωμολογήθη, πρὶν ὀδηγηθῇ εἰς τὴν νυμφικὴν κλίνην. Ὁρμησεν ἐκτὸς τῆς κλίνης καὶ σύριεν τὸ μακρὸν ξίφος ἐφόνευσε τὰς ἑπτὰ κόρας τοῦ Ὑρίωνος.

Ὁ Ἀδόλφος ἔκλεισε καὶ ἐμόχλευσε τὰς θύρας τοῦ πύργου καὶ ἐκρέμασεν εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν στέμμα καὶ ἀσπίδα. Ἐπεὶ διευθύνθη εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Δοῦν-Στάμ, ὅπου ἀπέθανεν ἐνδεδυμένος τὸ μοναστικὸν ἔνδυμα.

Τὰ πλ ὅτι ἑπτὰ μονάρχων εἰσι σεσωρευμένα ἐν τῷ πύργῳ τούτῳ· οἱ ἀκάθαρτοι δαίμονες φυλάττωσιν αὐτὰ μετὰ τῶν πτηνῶν τῆς νυκτός καὶ τῶν ἐρπετῶν. Ἐκεῖνος ὅστις δυνήθῃ ν' ἀναπαυθῇ ἐντὸς ἑνὸς τῶν θαλάμων τούτων ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς πρωίας, θὰ γίνῃ κύριος τοῦ θησαυροῦ.

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐκθηλύνεται καθόσον ὁ κόσμος γηράσκει· δὲν ὑπάρχει εἰς πᾶσαν τὴν νῆσον τῆς Βρετανίας μαχητὴς τόσον γενναῖος καὶ τόσον συνετός, ὅς ν' ἀναλάβῃ τοὺς θησαυροὺς τῶν ἑπτὰ βασιλείων.

Αἱ ἄγνοιαι κορυφαὶ τοῦ Χειδιῶτ θὰ καλυφθῶσι μᾶλλον ὑπὸ τῆς κυματιζούσης γλῆος, πρὶν ἢ οἱ τολμηροὶ πολεμισταὶ τῆς Σκωτίας ἐγκαταλείψωσι τὴν Νορθουμπερλάνδην, καὶ οἱ σκληροὶ βράχοι τοῦ Βάμβρου θ' ἀναλύσῃσι μᾶλλον ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας, πρὶν ἢ τολμήσωσι καὶ τελέσωσι τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο.

XV

ΕΑΥΤῇ λοιπὸν εἶναι ἡ δοκιμὴ, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ὑποστῶ; ἠρώτησεν ὁ ὑπερήφανος Ἀρόλδος. Πρόκειται νὰ διέλθω μίαν νύκτα εἰς τὸν ἀκχτοῖκτον ἐκεῖνον πύργον καὶ ἐπὶ μιᾶς μονήρου κλίνης; Καλὴν νύκτα σας, Μυλόρδοι ἐπίσκοποι! διὰ νὰ ἐπιτύχω τὰ κτήματα τοῦ ἀγίου Κουθέρτου, θὰ εἰσέλθω ἀπὸ τῆς αὐριον εἰς τὸν πύργον τῶν ἐπτὰ ἀσπίδων.

ΑΣΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ.

I

Ὁ φρόνιμος ἐκεῖνος αὐλικὸς πρίγγιπος δανου, ὅστις τοσοῦτον ἐνέδιδεν εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ κυρίου του, ὥστε ἐκάλει τὸ νέφος φάλαιναν ἢ λάρον, ὁ αὐλικὸς ἐκεῖνος ἔλεγεν ἐν μέρει καὶ ἄκων ἀλήθειαν, διότι ἡ φαντασία ποικίλει κατὰ βούλησιν τὸ παραπέτασμα τῆς φύσεως. Αἱ πορφυραὶ χροαὶ τῆς ἐσπέρας, αἱ ὠχρότεραι χροαὶ τοῦ λυκαυγυῶς, τὰ πένθιμα χρώματα τοῦ νέφους τοῦ κυφοροῦντος τὸν κεραυνόν, αἱ ἀργυραὶ ἀντανεκλάσεις τῆς χειμερινῆς οὐμίχλης, πάντα ταῦτα εἶναι τύποι εἰκόνας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ τολμηρὰ γραφὴ τῆς φαντασίας συγχέουσα τὸ ὑπάρχον καὶ τὸ ὄνειρον, ἀναγράφει τὰ καθ' ἑκάστα πλουσίων εἰκόνων.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀκίνητοι ὄγκοι, οὓς παρουσιάζουσιν ἡ γῆ καὶ οἱ βράχοι, ὑπόκεινται εἰς τὴν δύναμιν τῆς μαγείας· καὶ τὸ πυξίδιον τοῦ ζωγράφου δὲν συνίσταται μόνον ἐξ ἀερωδῶν χρωμάτων, δι' ὧν στολιζέται τὸ φεῦγον ῥυάκιον, ὁ ἄπειρος οὐρανὸς, ἡ διαβατικὴ ἀκτὶς, ἡ ταχεῖα ἀστράπη· ἐπὶ τῆς γῆς καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος ἀνεγείρει ἀνάκτορα καὶ περιφέρει τὸ ἄρμα αὐτῆς. Οὐδέποτε ὀρθαλμὸς θεωρεῖ θέαμα μαγικόν, χωρὶς νὰ ἀναμιχθῇ ἐν μέρει καὶ ἡ φανταστικὴ θεά.

II

Ὁ Ἀρόλδος ἐβάδιζεν ἀτραπὸν ἀγρίαν, σπεύδων νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ τόλμημα, τὸ ἀναγγελθὲν ὑπὸ τοῦ ἐλεγείου τοῦ αἰδοῦ. Ὁ Γουνάρ, φίλος ἀφοσιωμένος, πιστὸς σύν-

τροφος, ἠκολούθει τὰ βήματα τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἀπέντηταν καὶ ὁδὸν τμήμα γρανίτου, ἀποσπασθέντος ἀπὸ τοῦ πλησίον βράχου· ἦτο ὄγκος γυμνοῦ λίθου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μόνον νεαρά συμῆδα, ἧτις ἔσπεφεν αὐτὸ διὰ τῶν κεκλιμένων κλάδων τῆς, ἐβύθισε τὰς ρίζας αὐτῆς εἰς τὰς ραγάδας τῶν ἐσχισμένων αὐτοῦ πλευρῶν· ὁ βράχος καὶ τὸ δένδρῳλιον ἀπησχόλησαν τὴν σκέψιν τοῦ Γουνάρ. Ὁ ῥεμβασμὸς τῷ ἀπέσπασεν ἐν δάκρυ, καὶ μετὰ δειλῆς φωνῆς ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν ταύτην πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ· ἀτί εἰκόνα ἠδύνατο βάρδος νὰ εὕρῃ εἰς τὸν ἀναίσθητον τοῦτον βράχον καὶ τὸ φύλλωμα τὸ ὁποῖον τὸν στέφει;— Ὁ γρανίτης οὗτος, εἶπεν ὁ Ἀρόλδος, κεῖται ἐκεῖ ὡς περικεφαλαία γενναίου πολεμιστοῦ φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τὸ μαραινόμενον τοῦτο φύλλωμα κυματίζει ἐπ' αὐτῆς ὡς λόφος, ὃν ὁ ἱππότης ἔλαβε παρὰ τῆς ἐρωμένης του.

— ὦ! ὄχι, ἀντέταξεν ὁ ἀκόλουθος· εἶναι εἰκὼν ἔρωτος ἀτυχοῦς ταλαιπώρου νεάνιδος, ἧτις συνεχώνευσεν τὴν εἰμαρμένην αὐτῆς μετὰ τῆς τύχης ἀδαμάστου ἥρωος, καὶ ἧτις προσεκολλήθη εἰς καρδίαν ἀδυνατοῦσαν ν' ἀγαπήσῃ· ἡ γλυκεῖα δρόσος τοῦ οὐρανοῦ τρέφει μόνη τὸ θνήσκον στέλεχος, ἀλλ' ἡ καίουσα ὁρμὴ τοῦ κεραυνοῦ θὰ θραύσῃ συγχρόνως καὶ δένδρον καὶ βράχον· ταῦτα εἶναι ἡ τύχη τῆς ἐγκαταλειμμένης ἐρωμένης, παραμυθεῖται διὰ τῶν δακρύων αὐτῆς καὶ καταφεύγει εἰς τὸν θάνατον.

III

— Παιδίον! Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὰς ἰδιοτροπίας, ἐπανελάθεν ὁ ἱππότης· φαίνεσαι φεύγων τὰ βλέμματα τῶν γυναικῶν, καὶ ὁμῶς ὁμιλεῖς περὶ ἔρωτος· ὅτε ὁ πόλεμος ἀναπτύσσει τὴν μανίαν αὐτοῦ, σὲ βλέπω πολλάκις παραμερίζοντα σὲ, τὸν ὁποῖον κακὸς ἀπτήρ κατεδίκασεν ν' ἀκολουθήσῃ κύριον, σῆτινος πᾶσα ἡ μέριμνα καὶ πᾶσα ἡ ἰδύνη ἀναφέρεται εἰς αἵματηρὰ παιδιάς· καὶ ὁμῶς, μολονότι ἀσθενῇ, σὲ ἀγαπῶ· οὐδὲν οὐδέποτε θὰ μᾶς ἀπαχωρήσῃ καὶ ὁ Ἀρόλδος θὰ παραδώσῃ τὸν κόσμον ὅλον εἰς τὰς φλόγας, ἀλλὰ δὲν θ' ἀφίσῃ ἀτιμώρητον ἐκεῖνον, ὅστις ἐξυθρίσει τὸν Γουνάρ.»

IV

Ὁ ἀκόλουθος εὐγνωμονῶν δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἤγειρε τοὺς ὠραίους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἤνωσε τὰς χεῖρας ὥσει ἐσκέπτετο. «Δόξα τῷ Θεῷ! οἱ κόποι μου, οἱ μόχθοι μου ὑπεραντημεῖφθησαν!» Μετ' ὀλίγον, φαινόμενος πάλιν εὐθυμὸς προσεπάθει νὰ συναψῇ συνομιλίαν· οἱ λόγοι αὐτοῦ ζωογονούμενοι ἐγένοντο ἀνεπαισθήτως μαλακοὶ καὶ εὐκαμπτοί· ἔρρεον γλυκεῖς ὡς σταγόνες σχηματιζόμεναι ὑπὸ τῆς ἀναλυομένης χιόνος, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ὁμιλία αὐτοῦ ἐγένετο ἀληθῆς ὁμιλία.

V

«Φεῦ! ἔφαλλεν· μολονότι δὲν δύναμαι ν' ἀκολουθῶ τὸν ὀρμητικὸν Ἀρόλδον ἐν τῷ μέσῳ τῶν πεδίων τῆς καταστροφῆς, τίς ἄλλος πιστότερος τοῦ Γουνάρ θαυμάζει μεθ' ὑπερηφανείας τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ ἤρωος; Ἀντὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς κλίνης τῶν ἀνακτόρων, ὁ Γουνάρ προτιμᾷ τὸ δέριμα τῶν τεράτων τοῦ δάσους, ἐπὶ τῶν ὁποίων κοιμᾶται πλησίον τοῦ Ἀρόλδου εἰς τοὺς βράχους, εἰς τὰς πεδιάδας, ἢ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς χλόης.»

VI

«Σιωπή! εἶπεν ὁ Ἀρόλδος μετὰ τόνου· ἐν ᾧ ἡ ἐκπληξὶς ἀνεμιγνύετο μετὰ τινος φόβου· σιωπή! δὲν εἴμεθα μόνοι ἐδῶ· βλέπω τὸ φάσμα τοῦ ἀναχωρητοῦ προσεγγίζον βραδέως· ἀναγνωρίζω αὐτὸ ἐκ τῆς κορδύλης, ἐκ τῆς βακτηρίας, ἐκ τοῦ μανδύου, ὡς ἐκείνον, ὅστις δὲς ἤδη ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου· ἤδη παρατήρησαν αὐτὸν καλῶς, Γουνάρ! σταματᾷ πλησίον τοῦ δένδρου, τοῦ συντετριμμένου κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ· τὸν βλέπεις τώρα; . . . Δὲν ἠδυνήθης νὰ τὸν ἴδῃς, ὅτε εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Γαλιλαίας ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου κατὰ πρῶτον . . . δὲν ἠδυνήθης νὰ τὸν ἴδῃς, ὅτε ἐνεφανίσθη πάλιν μετὰ τῶν βράχων τῆς Κεφαλληνίας πρὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης τρικυμίας . . . Ἦδη τὸν βλέπεις; . . . — Δὲν βλέπω τίποτε, ἀπήντησεν ὁ ἀκόλουθος τε παραγμένος ἐκ τοῦ φόβου· καὶ τῶντι οὐδὲν φαίνεται, οὐδὲν ἐκτὸς τῆς σκιάς τῶν τε θραυσμένων κλάδων τῆς δρυὸς, τῆς πιπτούσης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Οἱ κλάδοι ταρασσονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ἡ εὐκίνητος σκιά ὁ-

μοιάζει τὴν μαύρην καὶ κυματίζουσαν ἐσθῆτα ἀναχωρητοῦ.»

VII

Ὁ Ἀρόλδος ἐθεώρει τὴν γηραιὰν δρῦν μετὰ τσαύτης προσηλώσεως, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐφαίνοντο ἐξεληθέντες τῆς τροχιάς των· ἐπὶ τέλους εἶπε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς· «ὅποιονδ' ἴποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ μαῦρον τοῦτο φάντασμα, οὐδὲ ὁ οὐρανός, οὐδὲ ὁ ἄδης θὰ ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἀρόλδος ὑπεχώρησεν ἐνώπιον τῶν σκιῶν τῶν φασμάτων αὐτῶν. Θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸ ὄραμα τοῦτο, μολονότι ἡ φωνὴ αὐτοῦ διεγείρει ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν παράδοξον ἐκείνην ταρχήν, ἥτις εἰς τὰς χυδαίας ψυχὰς καλεῖται φόβος· ἀλλὰ θὰ νικήσω τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν.» Ἐπροχώρησεν ὀλίγον πρὸς τὴν θέσιν, ὅπου ἡ δρῦς ἔρριπτε τὴν σκιὰν αὐτῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ σταυρῶν τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ εὐρέος αὐτοῦ στήθους, «λάλει, ἀκούω», ἀνέκραξε.

VIII

Φωνὴ σοβαρὰ ἀπήντησεν. «Ἀνθρώπε ἔχων τὴν θελήσιν ἀδάμαστον, συνειθισμένον ν' ἀκολουθῇ μετὰ μανιώδους ἐπιμονῆς πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖς! καρδία σκληρὰ καὶ κωφὴ εἰς τὴν μετάνοιαν! ἕως πότε θὰ παράττης τὸν ὕπνον τῶν θανόντων; Εἰς πᾶν ὄχημα ἐπὶ τῆς ὀλεθρίας ὁδοῦ σου ἀνεγείρεις τὴν κόνιν ἀποθανόντος καὶ οἱ δαίμονες τοῦ φόνου καὶ τῆς ἐκδικήσεως ῥηγνύουσι φωνὰς θριάμβου θεωροῦντες τὴν πορείαν σου. Ἡ ὥρα αὐτὴ ἀνῆκει εἰς σὲ ἀκόμη· ἀκουσον καὶ στρέψον ὀπίσω, διότι ἡ ζωὴ εἶναι βραχεία καὶ ἡ κρίσις ἐγγίζει.»

IX

Ἡ φωνὴ ἐσίγησεν. Ὁ πολεμιστὴς τοῦ βορρᾶ ἀπήντησε κυματίζων μετὰ τῆς ὑπερηφανείας καὶ τοῦ τρόμου. «Διατί κατηγορεῖς τὸν λύκον, διότι διαρπάζει τὸ ποίμνιον, διατί ὑερίζεις τὸν βράχον, διότι εἶναι σκληρός; Αὐτὰ ὁμοιάζω τὸ αἶμα τῶν προγόνων μου ῥέει πεφυρακτωμένον εἰς τὰς φλέβας μου. Εἶπε με λοιπὸν, εἰς τὰ πένθημα βασιλεία, εἰς τὴν κατοικίαν τῶν φασμάτων ἐλησμονήθη ἡ σῆμη τοῦ Ἑρρίκου; Ἐλησμονήσαν λοιπὸν τὴν μνήμην Βιτικίνδ τοῦ καταστροφέως, πολεμιστοῦ ὅστις ἀνεδείχθη παντοῦ ὅπου ἠδύνατο νὰ κερδίσῃ δόξαν ἢ

λείαν και οὔτινος αἱ γαλέραι οὐδέποτε ἐγ-
κατέλειψαν παράλιον, δίχως νὰ διασπείρωσι
τὸν θάνατον και τὴν πυρκαϊάν; Ἦτο πα-
τήρ μου. Καταγόμενος ἀπὸ τοῦ σκληροῦ
καὶ ἀμειλίχτου ἐκείνου πειρατοῦ, εἶναι δυ-
νατὸν νὰ ἦμαι γλυκὺς καὶ φιλόανθρωπος;
Ἀναχώρητον λοιπὸν, καὶ μὴ ἔρχεται τοῦ
λοιποῦ νὰ μοὶ προσάπτης τὰ νομιζόμενα
ἐγκλήματατά μου. Εἶμαι υἱὸς τοῦ Βιτικίνδ·
μένω τοιοῦτος, ὅποιον μ' ἐπλάσεν ὁ Βιτι-
κίνδ. v

X

Τὸ φάσμα ἐστέναξε . . . τὸ ὄρος ἐκλο-
νίσθη· ὁ νεβρὸς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐρρίγη-
σαν· τὰ σπαρτὰ καὶ αἱ ἐρεῖκαι ἐταράχθησαν
ὑπὸ κυματισμοῦ αἰφνιδίου, ὥστε διήρχετο
θύελλα. « Δέγεις ἀλήθειαν, ἐπανελάβε τὸ
φάσμα, ἀλλὰ μὴ κατηγορεῖς τὸν δυστυχή
πατέρα σου, διότι (ὅπως σὺ) ἀπὸ τῆς κοι-
τίδος μεχρι τοῦ τάφου μετῆλθεν ἀδιακό-
πως τὸ ἐγκλημα καὶ τὴν ἀσέβειαν. Φι-
λάργυρος καὶ σκληρὸς, παρέδωκεν εἰς τὴν
μάχαιραν καὶ τὸ πῦρ ναοῦ καὶ πόλεις· ἔ-
χυσε τὸ αἷμα ὡς ὕδωρ καὶ ἐπὶ εἴκοσι χω-
ρῶν τὸ ξίφος αὐτοῦ διῆλθεν ὅμοιον μὲ τὸ
τοῦ καταστροφῆς ἀγγέλου· ἐπραξεν ὅλα
τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὅποια δύναται νὰ φαν-
τασθῇ μαινομένη φαντασία· ἀναμφιβόλως
ἐπραξε τὰ πάντα... Ἐπραξε τὰ πάντα,
ἀλλὰ μετενόησε! Ἴσως εἶναι μία καὶ ἐκ
τῶν τιμωριῶν αὐτῇ, τὸ νὰ βλέπῃ τὸν ἀ-
πόγονον αὐτοῦ ἀκολουθοῦντα τὸ κακὸν πα-
ράδειγμα, τὸ ὅποιον παρ' ἐκείνου ἔλαβεν·
ἀλλὰ σὺ, ὅτε αἰσθανθῇς ὅτι ἡ θυέλλα τῆς
μανίας σου εἶναι ἐτοιμὴ νὰ ἐκραγῇ, προσπά-
θησε νὰ νικήσῃς αὐτὴν σὺ αὐτὸς· ὦ τέκνον
μου, ἐξεγείρου· ἐὰν ἐνδῶσης εἰς τὴν ὀργὴν
σου κατὰ τὴν δοκιμασίαν ἣν μέλλεις νὰ
ὑποστῇς, ἡ θύρα τῆς μετάνοίας θὰ κλεισθῇ
διὰ παντός! »

XI

« Ἐχάθη, εἶπεν ὁ Ἀρόλδος κρατῶν πάν-
τοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸ
αὐτοῦ· δὲν βλέπω πλέον ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ
ἢ τὴν σκιάν τῆς γηραιᾶς ὀρυθῆς, ἀπῆλθε τὸ
ὄν ἐκεῖνο οὔτινος ἢ παρουσία ἐπέβλεπε τὴν
καρδίαν μου, ὁμοία μὲ νυκτερικὸν ὄραμα,
ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ὁποίου μάτην παλαίωμεν.
Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας μου εἶναι ταχεῖς ὡς

τὰ βήματα φορβάδος· κρύος ἰδρώς ῥεῖ ἀπὸ
τοῦ μετώπου μου... Γουνάρ, δός μοι τὸ
φιαλίδιον τὸ ὅποιον ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος μᾶς
ἔδωσε, λέγων ὅτι τρεῖς σταγόνες ἐκ τοῦ
ἐν αὐτῷ ὑγροῦ ἠδύναντο ν' ἀνακαλέσωσι
νεκρὸν ἀπὸ τοῦ τάφου. Πρῶτον ἤδη ὁ Ἀ-
ρόλδος ἀναγνωρίζει τὴν δύναμιν τῆς ἱατρι-
κῆς, καὶ πρώτην φοράν ἤδη διὰ νὰ βοηθῇ-
σῃ τὸ θάρρος, ἔχει ἀνάγκην χυμῶν φυτοῦ. »
Ὁ ἀκόλουθος παρουσίασε τὴν φιάλην· ὁ
Βαλδαῖν ἐπλήρωσεν αὐτὴν χυμοῦ ἐξ ἀγρίων
ρίζων ἃς ἀπεστάλαξε καὶ ὠντὸ ἀποτέλεσμα
ἦτο τοσοῦτον τρομερὸν, ὥστε μία σταγὼν
ἐπέφερε παραφροσύνην καὶ δύο σταγόνες
θάνατον. Ὁ Ἀρόλδος ἔλαβε τὸ φιαλίδιον,
ἀλλὰ δὲν ἔπιε· διότι ἄσματα, κραυγαὶ χα-
ρᾶς καὶ ἡχὸς ὀργάνων ἀντήχησαν ἐπὶ τοῦ λό-
φου. Συνοδία γάμου ἐπροχώρει εὐθύμως
πρὸς τὴν πεδιάδα. Αἱ φωναί, τὰ τύμπα-
να καὶ οἱ αὐλοὶ ἀδιακόπως ἀντήχουν καὶ
ἐκ διαλειμμάτων ἠκούετο ἡ ἐπωδὸς. α' Βοο
εὐτυχῆς, ἀξιέριστος Μετελίλλ. »

XII

Ἀπὸ τοῦ λόφου ὁ Ἀρόλδος ἠδύνατο νὰ
παρατηρῇ, χωρὶς νὰ παρατηρῇται, τὴν συ-
νοδίαν ἐκείνην ἣν ὠδήγει ἡ χαρὰ καὶ ἡ
ἁρμονία. Ἦτο συγκεχυμένον πλήθος χωρι-
κῶν, τῶν μὲν ἐρίππων, τῶν δὲ πεζῶν καὶ
ἄλλων ὀδηγούντων τὰ βήματα αὐτῶν, ἐπὶ
τοῦ ῥυθμοῦ τοῦ ἐπιθαλαμίου ἄσματος. Εἰς
τὸ τέλος ἐκάστης στροφῆς πάντες ἐβόων ἐν
χορῷ τὴν ἐπωδὸν· ἡ ἡχὼ τῶν βράχων καὶ
τῶν λόφων ἐπαναλάμβανεν αὐτὴν προσθέ-
τουσα τὴν ἀγρίαν ἁρμονίαν, ἣτις γεννᾶται
ὥσει ἀφ' ἐκυτῆς ἐκ τῶν ἡχηρῶν σπηλαίων
καὶ τῶν κοιλοτήτων τῶν πεδιάδων.

XIII

Ἡ χαρὰ ἐμέθυε πάσας τὰς κεφαλὰς καὶ
ἐν τούτοις ἀπαρτίζετο ἐκ λίαν διαφόρων
στοιχείων· ὅτι, ὅπως τὸ πῦρ δύναται νὰ
τραφῇ καὶ ἐκ τῶν ἀγνοτέρων οὐσιῶν καὶ
ἐκ τῶν χονδροειδεστέρων ξύλων, οὕτως
ὀρμητικὴ ἢ ἥρεμος, λεπτὴ ἢ θορυβώδης ἡ
εὐθυμία λαμβάνει τὰ χρώματα τῆς ψυχῆς
ἐν ἣ γεννᾶται. Ἀκριβῶς, ἀγνὴ καὶ εἰλικρι-
νὴς ἐν τῷ ὠραίῳ μνηστῆρι, ἡ χαρὰ κατε-
πολέμει ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ συζύγῳ τοὺς
παρθενικοὺς φόβους· καὶ ἂν ἐδηλοῦτο ἐπὶ
τῆς πορφυρᾶς αὐτῆς παρειᾶς, πάλιν ἐφαίνε-

το διά μέσου τῶν δακρύων, ὁμοία μὲ κα-
λυκα ἄνθους βρεχόμενον ὑπὸ τῆς δρόσου.

Ὁ Βούλφ-Στάνε διὰ τοῦ σκυθρωποῦ αὐτοῦ
μειδιαματος ἀπεδείκνυνεν ἐγωϊστικὴν ἱκα-
νοποίησιν φιλαργυρίας· τὸ βλέμμα τῆς Ζού-
τας ἐξέφραζεν ἐκδίκτησιν καὶ κακίαν κο-
ρεσθείσαν. Ἡ μάγισσα γνωρίζουσα ὅτι ὁ
Ἀρόλδος περιεπλάκη εἰς τολμηρὰν ἐπιχεί-
ρησιν, ἐθεώρει αὐτὸν ὡς ἀποθανόντα, διότι
αὐτὴν ταύτην τὴν πρωΐαν ὁ δαίμων αὐτῆς
τὴν εἶχεν εἰπεῖ. «Ἐάν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ
ἡλίου, οἱ μνηστῆρες γίνωσι σύζυγοι, ὁ πολε-
μιστὴς τοῦ βορρῆα οὐδεμίαν πλέον θά ἔχη
ἰσχύον ἐπὶ τοῦ Γουλιέλμου καὶ τῆς Μετε-
λίλλ.» Καὶ ἡ Ζούτα πλήρης χαρᾶς ἀπῆν-
τησε. «Πρέπει λοιπὸν ὁ Ἀρόλδος νὰ ἀπέ-
θανεν· εἴθε ἡ ψυχὴ αὐτοῦ νὰ στερηθῇ ἡ συ-
χίας! Εἴθε ὁ μανδραγόρας καὶ τὸ κώνειον
νὰ βλαστήσωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ! Εἴ-
θε ὁ μακρὸς αὐτοῦ ὕπνος νὰ ταραττεται ὑπὸ
φοβερῶν ὀνείρων, καὶ ἐτι φοβερωτέρᾳ ν' ἀ-
νατεῖλῃ ἡ ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας.»

XIV

Τοιαῦτα ἦσαν τὰ διάφορα αἰσθήματα τὰ
ὅποια συνεχωνεύοντο εἰς μίαν κραυγὴν εὐθυ-
μίας. Ἀλλὰ, ὅτε ἡ χαρὰ φθάσῃ τὸ ὑπέρ-
τατον αὐτῆς ὄριον, ἡ συμφορὰ καὶ ἡ θλίψις,
λέγει ὁ σοφὸς, εἰσὶ πλησίον ἡμῶν. Τότε, ὡς
φοβούμεθα τὸ ῥίγος τοῦ τρόμου καὶ τοὺς
ἀπίστους κινδύνους. Τὰς πλεκτάνας αὐτῶν
ἀπαντῶμεν εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς, ἀλλὰ πρὸ
πάντων εἰς τὰς πλήρεις ἀνθέων... Διὰ τοῦ-
το ἡ συνοδία τοῦ γάμου συνήντησε τὸν
φοβερόν Ἀρόλδον. Ὁ γίγας ἵστατο ἀκί-
νητος ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου, αἰσθανόμε-
νος ὅτι μανία καταλαμβάνει τὰς αἰσθήσεις
αὐτοῦ· αἰφνης ἐρρήξε φωνὴν, ἣτις ἔπεσεν
ὡς καταδίκη θανάτου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν
διερχομένων ἐνώπιον αὐτοῦ. Τὰ προσεχῆ
θύματα τῆς μανίας του δὲν ἠδύναντο νὰ
ἴδωσι τὴν αἱματηρὰν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν,
τὰς σπασμωδικὰς συστολὰς τῶν χαρακτῆ-
ρων καὶ τὰ χεῖλη τὰ καλυπτόμενα ὑπὸ
ἀφρῶν, ὡς τὰ τοῦ ἀγρίου σὺς τοῦ κατα-
τρυχομένου ὑπὸ κυνῶν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους
εἶδον πάντες.... καὶ ἰδόντες ἐπροσπάθησαν
νὰ φύγωσιν· εἶδον φοβερόν τεμάχιον βρά-
χου, τὸ ὅποιον ὁ ἰσχυρὸς αὐτοῦ βραχίον ἀ-

πέσπασεν ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ βράχου καὶ
ἐπαλλεν εἰς τοὺς ἀέρας.

XV

Ἐπροσπάθησαν νὰ φύγωσι· μόνον δύο ἐξ
αὐτῶν παρεσκευάζοντο νὰ πολεμήσωσιν· Ὁ
λόρδος Γουλιέλμος οὐδὲ πρὸς στιγμὴν δι-
στάζει ν' ἀναλάβῃ τὸ ξίφος, καὶ ὁ Βούλφ-
Στάνε σείει τὸ ἐπίφοβον αὐτοῦ τόξον· ἀλλὰ
πρὶν θέσῃ τὸ βέλος ἐπὶ τῆς μεταξίνης
χορδῆς, τὸ τρίμμα τοῦ γρανίτου ὠθούμενον
ὥσει ὑπὸ στομίῳ ἡφαιστείου ἐπέταξεν εἰς
τὸ διάστημα. Ἐπιπίπτει ἐπὶ τοῦ μετώ-
που τοῦ Οὐτλάβου καὶ πάραυτα πᾶν ὅ,τι
ἐλέγετο ἄνθρωπος καὶ εἶχεν ἀνθρωπίνην
μορφὴν, πᾶν ὅ,τι ἐκέκτητο ζῶν, κίνησιν, ἐ-
λευθέραν θέλησιν καὶ δύναμιν ἐκλογῆς με-
ταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ, τὸ πᾶν ἐξέλιπεν· ἡ
ψυχὴ ἀνῆλθε νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεων
αὐτῆς. Τί μένει ἐκ τοῦ Βούλφ-Στάνε; Ἰ-
δατε ὑπὸ τὸν βράχον αὐτόν, ἴδατε σχεδὸν
τεθαμμένον ὑπὸ αἱματηρὸν βορβορον ὄγκον
ἄμωρον καὶ ἐρυθρὸν ὀπτεῶν καὶ σαρκῶν
τετριμμένων.

XVI

Ὅπως ἀπὸ τοῦ στήθους τῶν νεφῶν ὁ
ἀετὸς ὁρμᾷ πρὸς τὴν πεδιάδα, οὕτως ὁ Ἀ-
ρόλδος καταβαίνει εἰς τρία πηδῆματα ἀπὸ
τοῦ ὕψους τοῦ βράχου. Ἡ συνοδία διαλύε-
ται κραυγάζουσα ὡς ἀγέλη πτηνῶν τετα-
ραγμένων. Μόνος ὁ μνηστὴρ περιμένει τὸν
ἐχθρόν μὲ βῆμα σταθερόν· οὕτως ὁ εὐγενὴς
ἱέραξ ἐπιχειρεῖ, ἀλλὰ ματαίως, ν' ἀντιπα-
ραταχθῇ πρὸς τὸν βασιλέα τῶν ἀέρων. Τὸ
βαρὺ ῥόπαλον τοῦ δανοῦ ἱππότου θραύει τὸ
ξίφος τοῦ λόρδου Γουλιέλμου· τὰ τρίμματα
τῆς στιλβούσης λεπίδος εἰσὶ διεσκορπισμένα
ἐπὶ τῆς ἄμμου· ὁ Γουλιέλμος αὐτὸς ἀνε-
τραπῇ. Θεέ τοῦ οὐρανοῦ! Σὺ μόνος δύνασαι,
θίγων καρδίαν ἀναισθητόν, νὰ σώτῃς τὸν
σύζυγον τῆς Μετελίλλ· ἄλλως ἡ ὥρα τοῦ
ὑμεναίου αὐτοῦ ἔσεται ἡ ὥρα τοῦ θανάτου.

XV.I

Ὁ Ἀρόλδος εἶναι πλήρης μανίας· ὁ θά-
νατος πλανᾶται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ·
τὸ μέτωπον συμπτύσσεται, οἱ ὀδόντες τρί-
ζουσιν, αἱ χεῖρες συσπῶνται, τὰ χεῖλη εἰσὶν
ὠχρὰ ἐκ τοῦ ἀφροῦ. Ὁ φοβερός αὐτοῦ βρα-
χίον ἐγείρεται, ἵνα καταπέσῃ. Ἀλλὰ, ἐνῶ
ἐπαλλε τὸ ῥόπαλον αὐτοῦ, ὁ Γουνάρ ὤρ-

μται διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πληγὴν, ἐναγκαλιζέται τὰ γόνατα τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ λέγει. «Χάρις! χάρις! Φείσθητι αὐτοῦ! ὦ! Ἐνθυμήθητι τὴν φοβερὰν προφητείαν, ἣν σοὶ ἔδωκε τὸ φῶς» ἡ προλεχθεῖσα κρίσις ἐπῆλθε. Συγχώρησον τέλος πάντων, ἡ ἀπελπίσθητι περὶ σοῦ. » Οἱ λόγοι οὗτοι κρατοῦσι τὴν λύσσαν τοῦ πολεμιστοῦ, ἀλλ' ὁ βραχίον αὐτοῦ μένει πάντοτε ὑψωμένος καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁμοιάζει τὸν θάνατον, ὅταν περιμένῃ τὸ σῆμα. Ὁ ἀκόλουθος ἐξακολουθεῖ παρακαλῶν. «ὦ! λέγει, ἃς δώσῃ ἡ χεὶρ σου τὸ σημεῖον τῆς σωτηρίας! πρόσφερε τοὺς ἁγίους λόγους· ἀντίστηθι εἰς τὸν κακὸν δαίμονά σου, ἄλλως θὰ σὲ πρᾶσῃ διὰ παντός! » Ὁ Ἀρόλδος ὑποχωρεῖ εἰς τὴν παράκλησιν ταύτην· δίδει τὸ ἱερὸν σημεῖον· καὶ πάραυτα ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ ἀναλαμβάνει λάμψιν ἀνθρωπίνην· τὸ μέτωπόν του καθαρίζεται, καὶ τὸ φοβερὸν ῥόπαλον ἐπαναπίπτει ἡπίως παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ· στρέφεται· ἀπομακρύνεται. Πολλὰκις ἐν τούτοις, ὡς συμπότης ἐγκαταλιπὼν τὴν τράπεζαν πρὸ τοῦ τέλους τοῦ συμποσίου, ὁ Ἀρόλδος στρέφει καὶ βλέπει ὁπισθεν, ὡσεὶ μετενόει, διότι ἐγκατέλειπε τὴν λείαν αὐτοῦ. . . Ἀλλ' ἐφάνη ἐπιεικής· ὁ υἱὸς τοῦ Βιτικίνδ ἐπροχώρησεν ἐν ἔημα πρὸς τοὺς οὐρανούς.

XVI I

Ὁ πολεμιστὴς τοῦ βορρᾶ ὑπεχώρησεν· ἀλλ' ὁ θάνατος ἔμεινε μετ' αὐτὸν καὶ ζητεῖ θῦμα. Ὁ Γουλιέλμος μένει πάντοτε ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς· πλησίον αὐτοῦ ἡ Μετελίλλ φαίνεται ἐτοιμὴ νὰ ἐκπνεύσῃ. Ζητοῦσιν ἀρώματα· ζητοῦσι μῦρα· εὐρίσκουσι φιάλην πλουσίως ἐστολισμένην. Ἀλλ' ἡ Ζούτα θέλει νὰ δοκιμάσῃ αὐτὴ τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον περιέχει, πρὶν μεταχειρισθῶσιν αὐτὸ τὰ ἀγαπητὰ εἰς αὐτὴν ὄντα! ὦ Βαλβαίν! τὸ ποτόν σου δὲν ἀπωλέσθη· μόλις ἡ μάγισσα ἔπαι τρεῖς σταγόνας καὶ ἐβόησε φωνὴν κλαυθμηράν. Ἐκ τῆς φωνῆς ταύτης πάντα τὰ ἀπαισίαν οἰωνῶν ὄρνεα ἐξηγέρθησαν εἰς τὰ πέριξ. Ἀντήχησεν ὁ κρωγμὸς τοῦ κόρακος· ὁ κορακίας ἐστέναξεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς δρυός. Ὁ αἰγῳλὸς ὁρμᾷ ἀπὸ τοῦ δάσους καὶ ἱπταται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν πεδιάδα. Ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης κραυγῆς

τὰ ἀρπακτικὰ ζῶα ἀπεσπάσθησαν ὁμοίως ἀπὸ τοῦ ὕπνου. Ἐκ τοῦ μέσου τῶν σπάρτων καὶ τῶν ἐρείκων, τῶν δασῶν καὶ τῆς πεδιάδος, ἡ ἀλώπηξ καὶ ὁ λιμώττων λύκος ἀπῆντησαν (διότι τότε ὑπῆρχον λύκοι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ Χεβιώτ') αἱ δύσηχοι φωναὶ ἐπαναλαμβάνονται ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος· καὶ ὅτε ἡ τελευταία ἡχώ ἔπαυσε ν' ἀντηχῇ, ἔπαυσε νὰ ζῇ καὶ ἡ ἄτιμος μάγισσα.

XIX

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ σκηνὴ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ θανάτου, ἥτις ἐσκίασε τὴν ἡμέραν τοῦ ὑμεναίου σας, γενναῖε Γουλιέλμε, ἀξιόραστος Μετελίλλ! ἀλλὰ πολλάκις ὁ ἥλιος τοῦ θέρους φαίνεται ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐν μέσῳ δίσκου ὁμιχλώδους καὶ ἐρυθροῦ· ἀλλὰ βραδύτερον βλέπομεν τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ἐνδεδυμένον τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ στολὴν νὰ διατρέχῃ τὴν ἀκτινοδόλον αὐτοῦ πορείαν· οὕτως, ὅτε τὸ ἐωθινὸν νέφος διελύθη, οἱ δύο σύζυγοι ἀπῆλαυσαν λαμπρᾶς ἡμέρας, ἣν ἔστεψεν ἑσπέρα γαληνιαία καὶ ἡρεμος.

ΑΣΜΑ ΕΚΤΟΝ.

I

Ἐλπίζω ὅτι ἡ διήγησις τοῦ αἰδοῦ δὲν θὰ ἐμπνεύσῃ ποτὲ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Μεσημβρίας τῆς νήσου ἡμῶν τὴν ἐπιθυμίαν, νὰ ἔλθωσιν ἐπὶ ἀμάξης ἰδίας ἢ ἀγοραίας· πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πύργου τῶν Ἑπτὰ Ἀσπίδων. Ἡ κατάστασις, εἰς ἣν θὰ εὕρωσι τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, δὲν εἶναι ἐπιτηδεῖα νὰ βεβαιώσῃ τὴν διήγησιν τοῦ Μενεβίλλ· δὲν φαίνονται ἐπὶ τῶν ἀγρίων ἐρείκων ἄλλοι πύργοι, ἢ ἐκεῖνοι οὗς φαντασία δύναται νὰ κτίσῃ καὶ ἐκτὸς χάνδακος, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ὁποίου θάλλουσι θύσανοί τινες γλόχες, οὐδὲν ἔχνος τῶν προὑπαρξάντων εἰς τοὺς τόπους τούτους μένει.

Ἐν τούτοις σοβαροὶ συγγραφεῖς, δαπανῶντες πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀξιόλογον μέρος τοῦ πολυτίμου αὐτῶν βίου, ἀνῆγειραν τὴν αξιοπρέπειαν τῶν χωρῶν τούτων ἀποδεικνύοντες διὰ σοφῶν θεωριῶν, ὅτι

φρούριον ἀνηγέρθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σκώτων. Ἡδυνάμην ν' ἀναφέρω ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων τὸν Οὐτχινσὼν, τὸν Χόρσλεϋ, τὸν Κάμβθεν, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ παραδεχθῶ τὰς ἥτιον σοφὰς λύσεις τῶν κατοιίκων τῶν ἐξοχῶν ἡμῶν, οἵτινες, ὅταν ἡ καταγωγὴ οἰκοδομήματος χάνεται εἰς τὸ σκότος τῶν χρόνων, ἀναφέρουσι τὴν καταγωγὴν ταύτην εἰς τὸν δαίμονα τοῦ κακοῦ, ἐκλέγοντες λίαν προθύμως τὸν διάβολον ὡς τὸν μέγαν αὐτῶν ἀρχιτέκτονα.

II

Λέγω λοιπὸν, ὅτι ἐπὶ τῶν πύργων τῶν κτισθέντων ὑπὸ τοῦ δαίμονος προσηλώθησαν τὰ βλέμματα τοῦ Ἀρόλδου, κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἡ θρόσος πίπτει ἐπὶ τῶν ἀνθέων τῶν ἐρείκων, καθ' ἣν αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐφώτιζον τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων καὶ ἐχρύσουν τὰς ἐπάλξεις τῶν ἀρχαίων πύργων. Διὰ τῆς ζωηρᾶς ἐκείνης λάμπειος ὁ ἱππότης ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ τὰς ἐπτὰ ἀσπίδας, αἵτινες ἐξετείνοντο ὑπερηφάνως ἀνωθεν τῶν θυρῶν καὶ ἀνεγνώρισε εἰς τὰ ἐμβλήματα αὐτῶν σημεῖα τόλμης.

Ὁ μονάρχης τοῦ Νόρθ-Ουάλες ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ λύκον. Ὁ Ρὺς Πόβυς Λάντ ἔφερεν ἔλαφον κεκλιμένην. Τὸ ἐμβλημα τοῦ Στράτ-Γλίδη ἦτο λέμβος ἐξοκέλλουσα τὸ τοῦ Δὸν-Ἀλδου Γαλλοβέσσης δωμάτιον πλουσίως ἐστολισμένον καὶ ἵππος κελπάζων· κλόνος σίτου ἐμαρτύρει τὴν γονιμότητα τῆς χώρας τοῦ Λοδῶν· ἐγχειρίδιον ἦτο ἐξωγραφημένον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Δοῦν Μάλλ· τέλος τὸ τοῦ Ἀρόλδου Νορθούμπερλανδ παρουσίαζε βράχον πληττόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ αἰθουσῶν· φέροντα εἰς τὴν κορυφὴν σταυρόν. Τοιαῦτα νομίζω, ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ἐορτῆς, ἦσαν τὰ οἰκόσημα τὰ ἐξωγραφημένα ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἀσπίδων, τῶν ἐρῆσμένων ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ σχεδὸν συντετριμμένων.

III

Ἀφοῦ ἐξέτασεν αὐτὰς ὁ κόμης Ἀρόλδος διευθύνθη πρὸς τὴν κυρίαν θύραν τοῦ πύργου. Οἱ βαρεῖς μοχλοὶ, οἵτινες ἐκλείον αὐτὴν κατεφαγώθησαν ὑπὸ τῆς σκωρίας καὶ ἀράχνης. ὅμως οὐδεὶς ἱππότης ἕως τότε ἐπεχείρησε νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς εὐχεροῦς ταύτης εἰσόδου· ἰσχυρότεροι φυλάκων ὠπλισμένων, μάλ-

λον ἀκατάβλητοι τῶν σιδηρίνων μοχλῶν καὶ τῶν ἀλύτσεων, ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη ἵσταντο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ἡ δὲ δεισιδαιμονία συνήθριζεν ὡς προμάχους ὑπερφυστὰ ὄντα καὶ ἔθετεν ὡς φραγμοὺς μαύρας μαγείας.

Φραγμοὶ ἀνίσχυροι! Ἡ θύρα, ἥτις μόλις ἵστατο, ὑποχωρεῖ ὑπὸ τὸν ἰσχυρὸν βραχίονα τοῦ Ἀρόλδου καὶ πίπτει εἰς τὰ ἐντὸς. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἄνεμος τῆς ἐσπέρας ὀλισθαίνει ἐπὶ τῆς σειρᾶς τῶν ἀρχαίων ἀσπίδων καὶ παράγει ἦχον ὅμοιον στεναγμοῦ· ἔπειτα σιωπὴ βαθεῖα. Πᾶς ὁ ἀκούων τοιοῦτους ἦχους εἰς τοιοῦτον μέρος, ἤθελεν αἰσθῆνθῃ τὸ αἶμα τῶν φλεβῶν αὐτοῦ συρρεῖν πρὸς τὴν καρδίαν. Ὁ ὑπερήφανος Ἀρόλδος ἠσθάνη μόνον τὴν συγκίνησιν ἐκείνην, ἥτις ἐγεννᾶτο εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν προσέγγισιν ποθουμένου κινδύνου, συγκίνησιν ἥτις οὐδὲν κοινὸν εἶχε πρὸς τὸν φόβον.

IV

Ἐν τούτοις ὁ Ἀρόλδος καὶ ὁ ἀκόλουθος αὐτοῦ οὐδὲν παρετήρησαν ἐν τῷ φρουρίῳ, δυνάμενον νὰ διεγείρῃ τοὺς φόβους αὐτῶν. Αἱ αἰθουσῆς καὶ αἱ αὐλαὶ ἠνοίγοντο ἐνώπιον αὐτῶν θλιβεραὶ καὶ μονήρεις. Οἱ ἐπτὰ πύργοι ἀνυψοῦντο ἐπιβλητικοὶ καὶ ὀγκώδεις. Ἐπισκεπτόμενοι τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, εὗρον εἰς ἕλαστον αἶθουσαν ἀξίαν διαμονῆς βασιλέως καὶ πλησίον τῆς αἰθούσης δωμάτιον πλουσίως ἐστολισμένον καὶ εὐπρεπῶς διατεθειμένον διὰ τὴν ἀνάπαυσιν μονάρχου.

Ἰστέι γάρμοι ἐωρτάσθησαν ἄλλοτε εἰς τοὺς τόπους τούτους, ὑπῆρχον τράπεζαι ἐστρωμέναι εἰς ἐκάστην τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ ὅμως δύο αἰῶνες παρῆλθον, φέροντα εἰς τὴν κορυφὴν σταυρόν. Τοιαῦτα νομίζω, ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ἐορτῆς, ἦσαν τὰ οἰκόσημα τὰ ἐξωγραφημένα ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἀσπίδων, τῶν ἐρῆσμένων ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ σχεδὸν συντετριμμένων.

V

Εἰς ἕκαστον οἶκγμα ἡ κλίνη ὁμοία μὲ φέρετρον περιεκυκλοῦτο ὑπὸ πενθίμου πορφύ-

ροῦ παρχπετάσματος· καὶ ἐπὶ ἐκάστης κλί-
νης ἐφαίνοντο δυτειδῆ ὅστ᾽, λείψανα ἐγκα-
ταλειμμένα μονάρχου ισχυροῦ. Περὶ αὐτάς
ἦσαν διεσκορπισμένοι αἱ ἐνδυμασίαι τῶν
παρελθόντων ἐκείνων χρόνων· ἐνδύματα
πλήρη κεντημάτων, ἀλυσίδες μὲ πολυτίμους
λίθους, διαδήματα χρυτᾶ ὅμοια μὲ ἐκεῖνα
τὰ ὁποῖα ἔφερον τότε οἱ μονάρχαι. Καὶ ἐν
τῷ μέσῳ ὅλου αὐτοῦ τοῦ πλούτου, ὁποῖα
χλεῦν! ἡ κεφαλή τοῦ κυρίου, ἀνευ σαρκῶν
καὶ πλήρης κόνεως, ἐφαίνετο γελῶσα καὶ
τρίζουσα τοὺς ὀδόντας.

Νευαρκωμένοι ἐκ τῶν ἡδονῶν, βρυκαλι-
ζόμενοι ὑπὸ τῶν ὀνείρων τῆς εὐτυχίας, ἐκοι-
μήθησαν, ἐνῶ μὲ βῆμα ἐλαφρόν καὶ λα-
θραῖον αἱ μνηστὰι αὐτῶν ἐφαίνοντο πλανώ-
μεναι περὶ τὴν κλίνην, ἵνα προστατεύσωσι
τὸν ὕπνον αὐτῶν· ἀλλὰ πρὶν τῆς πρωίας
τὸ σπεῦδον βάδισμα τοῦ φόβου διεδέχθη
τὰ δειλὰ βήματα. Τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ
εἰσὶ στενῶς ἀναμειγμένα εἰς τὸ εὐθραστον
ὕφασμα τῆς ζωῆς καὶ μέχρις οὗ ἡ ψαλλίς
τῆς μοίρας διασχίσῃ τὸ ὕφασμα τοῦτο, δὲν
δυνάμεθα ν' ἀποχωρίσωμεν αὐτά, οὐδὲ δυ-
νάμεθα ἐκ τῆς παρούσης ὥρας νὰ κρίνωμεν
τὴν ἐπομένην. (Ἐπεται τὸ τέλος).

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

ΕΙΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΣΟΥΤΣΟΝ

ΥΠΟ

Σ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ.

I

Malheur à l'enfant de la terre
Qui, dans ce monde injuste et vain,
Porte en son âme solitaire
Un rayon de l'Esprit divin.

V. Hugo.

Τὸ ἄνθος μαραίνεται,
Τὸ φύλλον ξηραίνεται,
Ὁ κόσμος περνᾷ,
Καὶ μόνος ὁ θάνατος,
Ἐπλάσθη ἀθάνατος,
Αὐτὸς δὲν γερνᾷ . . .

Τοὺς στίχους τούτους ἐχάραξαν αἱ νεκραὶ
καὶ ἐσταυρωμένοι αὐταὶ χεῖρες, τοὺς παλ-

μοὺς τούτους ἀνέδωκαν τὰ ἐσβεσμένα αὐτὰ
στήθη, τὰ μέλη αὐτὰ ἀπήγγειλαν τὰ πε-
φυγμένα ὑπὸ τῶν στεναγμῶν αὐτὰ χεῖλη.
Πόσους ἄλλους βαθεῖς καὶ ὠραίους ρεμβά-
σμοις, πόσους ἄλλους ζῶντας καὶ πυρώδεις
τῆς καρδίας σπαραγμοὺς, πόσην ἄλλην ἡ-
δύπνου καὶ ὑψίστου ποίησιν κατέλιπεν
ὁπισθὲν τοῦ ὁ καταδύων ἡδὴ οὗτος νεκρός!
Ὡ, πρὶν ἀκόμη τὰ μαῦρα χῶματα σκεπά-
σωσι τὸ πτώμα τοῦτο, πρὶν ἀκόμη τῆς
γῆς τὸ εὐρὺ στέρνον ὑφαρπάσῃ, ὡς ὑπὸ ἀ-
πέραντον τάφου πλᾶκα, τὸ σῶμα τοῦ ποιη-
τοῦ, ἄφριτέ με νὰ ἶδω ἔτι αὐτόν, προσηλώ-
σωμεν ὅλοι μίαν ἔτι φορὰν τὸ πανύστατον
βλέμμα. Μίαν ἔτι στιγμὴν καὶ ὁ ἥλιος δὲν
θέλει φωτίσῃ πλέον τὸ πρόσωπον τοῦ Σού-
τσου, μίαν ἔτι στιγμὴν καὶ οὐδέποτε πλέον
ὀρθοκλμοὶ ἀνθρώπινοι θέλουσι συναπαντήσῃ
ἐν τῇ γῇ αὐτόν, μίαν ἔτι στιγμὴν καὶ τὸ
σῶμα τοῦ Ὁδοιπόρου σβύνει, ἐκλεί-
πει, βυθίζεται ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς διάπτων
ἀστὴρ εἰς τῆς νυκτός τὸν ἀχανῆ ὀρίζοντα.

II

Ὁ νεκρὸς οὗτος εἶναι ἐκεῖνος . . . Σήμε-
ρον ὑπὸ τὸν διπλοῦν χειμῶνα τῆς πενίας
καὶ τοῦ γήρατος, ἡ ὑπερήφανος δρῦς συνε-
τρίβη καὶ κατάκειται ὧδε βαρεῖα, ἀφυλλος,
ξηρά. Ἄλλοτε ὁμως, ἄλλοτε ὅτε τὴν νεό-
τητα ἐκράτει εἰς τὰ στήθη καὶ ἐγγὺς τὴν
ἐλπίδα ὡς στέμμα ἀδαμάντινον, ἦνθι ἡ
βασίλειος δρῦς, καὶ φύλλα ἀνέδιδε, καὶ
καρποὺς ἀπέφερε, καὶ διέχεεν εὐωδίαν καὶ
ποιήσιν, καὶ κατέβραινεν δρόσον καὶ δάκρυα,
καὶ κατήρχετο εἰς τοὺς περῶντας πλησίον
τοῦ ἡ σκιά καὶ ἡ ἐλεημοσύνη. Ὡ, ἦτο οὗ-
τος ποτὲ, ἦτο τότε, ὅτε τὸν Ὁδοιπό-
ρον συνησθάνετο, καὶ τὸν Ἥλιον διή-
νοιγεν εἰς τὰς καρδίας, καὶ τὸν Μεσσίαν
ἐκήρυσσεν εἰς τὰς ψυχάς, ἦτο τότε τὸ ἐκ-
βλάστημα τῶν ἡγεμόνων, ὁ ἀδελφός, ὁ
ποιητής, ὁ Παναγιώτης Σούτσος. Ἐν τῇ
πολιτείᾳ ἡ ζωὴ του ἦτο τότε ὡς σύννεφον,
ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὸ στήθος ἡδύναντο νὰ πί-
πτωσι καὶ τὰ δάκρυα ὡσεὶ βροχὴ ὑπὲρ τῶν
ἀτυχοῦντων καὶ ἅμα κατὰ τῶν τυραννούν-
των οἱ κεραυνοὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡ ζωὴ
του ἦτο τότε ὡς ἥλιος, διότι αἱ μεγάλαι
καρδίαι, φωτίζουσαι τοὺς ἄρχοντας καὶ
ἅμα ἐλεοῦσαι τοὺς πένητας, ὁμοιάζουσι